

“NEMAM NIKAKVU POTREBU BITI NA DRUŠTVENIM MREŽAMA”

GLUMAČKA DIVA **DORIS ŠARIĆ KUKULJICA** NAKON
RADNOG LJETA KREĆE U NOVE POSLOVNE POBJEDE
- ČEKA JE PREMIJERA U ZKM-u, A ZA STORY GOVORI
O SUPRUGU IVI, MALIM RITUALIMA KOJI JOJ ŽIVOT
ZNAČE TE KAKO GLEDA NA DRUŠTVENE MREŽE

Razgovarala **RENATA DEBELJAK** Fotografije **RENATA
DEBELJAK I PRESS DLJI/MARKO ERCEGOVIĆ**

Ni nakon četiri desetljeća prisutnosti na kazališnoj i filmskoj sceni, svojom karizmom i iznimnom glumom Doris Šarić Kukuljica ne prestaje intrigirati i impresionirati publiku i kritiku. Nadopunjujući biografiju novim, pomno biranim ulogama dodatno potvrđuje svoj status istinske hrvatske glumačke dive za koju je gluma vrlo ozbiljno i odgovorno zvanje koje zaslužuje veliki dignitet. Osebnost iscrtavajući godinama sva lica i naličja brojnih uloga, od Medeje, Ane Karenjine, Hekube, Elze, Tužne Jele do Mize, Luce ili Kate, nanizala ih je dosad u karijeri više od 150, a predstave i filmovi u kojima Doris glumi uvijek privuku puno gledalište.

I ovog se ljeta na 73. Dubrovačkim ljetnim igrama tražila ulaznica više za predstave u kojima je bila angažirana: 'Glavi

lava' autora Ivana Salečića i u režiji Aide Bukvić, priči o sudaru dubrovačke bremenite povijesti i burleskne tranzicije gdje glumi snažnu i hrabru domaćicu Lucu, te u hit-predstavi 'Mara i Kata', koautora i redatelja Saše Božića, gdje s Natašom Dangubić već treću godinu u ulozi Kate vješto dočarava mentalitet suvremenih dubrovačkih kundurica, odnosno tračERICA nasmijavajući publiku do suza. Obje su predstave izazvale velik interes publike, čak i u repriznim izvedbama, a i kazališna kritika ih hvali.

Nebitno koliko su slojevite, zahtjevne ili jednostavne uloge koje su joj dodijeljene, jesu li klasične ili suvremene, sežu li od avangarde do kompleksnih povijesnih autora, nema te uloge i autora koje Doris ne može vješto dočarati publici. Ovo joj je ljetno stoga bilo još jedno u nizu radnih koje provodi u rodnom Dubrovniku jer Igre

“Puno su mi draža
sitna svakodnevna
tkanja koja vezemo
uglavnom sa svojim
prijateljima, s
obitelji i ljudima
koji su nam dragi,
čak i sa slučajnim
prolaznicima”

Golem doprinos glumi

Teško je nabrojiti sve prestižne nagrade koje je glumica dosad dobila za svoj umjetnički rad, a samo neke od njih su sedam Nagrada hrvatskoga glumišta, dvije nagrade Orlando, Zlatna arena za najbolju žensku ulogu u filmu 'Lada Kamenski', Nagrada 'Vladimir Nazor'...

su jednostavno nezamislive bez Doris pa nema baš puno vremena za odmor. No dok ispijamo kavu u njezinu susjedstvu blizu dubrovačkog parka Gradac, na licu joj se ne iščitavaju tragovi umora, nego ispunjenosti, zadovoljstva i smirenosti. Sretna je i zahvalna ne samo zbog svoga glumačkog poziva, nego i zbog ispunjenog privatnog života koji ljeti, unatoč obavezama, još više dopuni druženjima s dragim i bliskim ljudima. Iako je na glasu kao jedna od najvećih hrvatskih kazališnih i filmskih glumica, ne ostavlja dojam uzvišenosti i umišljenosti, nego je uvijek nadasve ugodna sugovornica.

Osim što već godinama niže vrhunske uloge na Dubrovačkim ljetnim igrama, nanizala ih je mnogo i u matičnom kazalištu, Zagrebačkom kazalištu mladih, u kojemu je već 30 godina stalna članica ansambla, dok na glumačkoj sceni ima 40 godina staža. Naime, nakon što je diplomirala na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti, devet godina bila je stalno angažirana u dubrovačkom Kazalištu Marina Držića, a u stalnom postavu ZKM-a je od 1992., nakon što se preselila u Zagreb.

Nemoguće je spomenuti sve prestižne nagrade koje je 62-godišnja glumica dosad dobila za svoj umjetnički rad, a samo neke od njih su sedam Nagrada hrvatskoga glumišta, dvije nagrade Orlando, Zlatna arena za najbolju žensku ulogu u filmu 'Lada Kamenski', Nagrada 'Vladimir Nazor'... Uz brojne angažmane u kazalištu i na filmu već je godinama i izvanredna profeso-

rica na Odsjeku glume na zagrebačkom ADU.

Ovo je ljeto u sklopu Dubrovačkih ljetnih igara bila angažirana i u programu obilježavanja Godine Statuta, večeri posvećene 750. obljetnici proglašenja dubrovačkog Statuta, jednog od najstarijih i najvažnijih dubrovačkih pravnih dokumenata. Sudjelovala je i u večeri poezije posvećenoj Milanu Milišiću, velikom dubrovačkom pjesniku i prvoj civilnoj žrtvi u ratnim napadima na Dubrovnik 1991., koji joj je bio i jako dobar prijatelj pa je za glumicu to imalo i emotivni aspekt. Bila je angažirana i u programu posvećenom redatelju Ivici Kunčeviću s kojim je često surađivala.

- Sva su moja ljeta uglavnom ista jer mi je sva koncentracija tijekom dana usmje-

"Sva su moja ljeta uglavnom ista jer mi je sva koncentracija tijekom dana usmjerena na ono što se događa navečer, a to su predstave, probe, tematske večeri", kaže glumica

**ZASAD NEMAM
 NIKAKVU UNUTARNJU
 POTREBU DA
 KOMUNICIRAM NA TAJ
 NAČIN I DA PUTE
 DRUŠTVENIH MREŽA
 BUDEM 'VIDLJIVIJA'
 PUBLICI**

rena na ono što se događa navečer, a to su predstave, probe, tematske večeri... Sve što radim tijekom dana je u korelaciji s time. Sve je uglavnom podređeno poslu. No tu se onda 'ukreaju' ili natalože događaji koji su izvan tog svijeta, nekad su lijepi, a nekad tužni. Nedavno me jako pogodila smrt mog prijatelja i velikog novinara Antuna Nina Masle, kao i odlazak redatelja Ivice Kunčevića. Zareže ti se sve to u srce, ali nekako pokušavam biti racionalna i shvatiti da je i to dio života. Ono što je najljepše od tih dragih ljudi nosim dalje sa sobom kroz život - kaže nam Doris.

Velika potpora i vjetar u leđa joj je suprug Ivo s kojim je u braku od 1987. godine. Godinama je bio pomorac, a sada je u mirovini i u slobodno vrijeme bavi se glazbom.

- Jako se lijepo slažemo, vrlo smo povezani. U mojoj su obitelji svi bili pomorci i uvijek sam govorila da se nikada neću udati za glumca ili pomorca, ali nikad ne reci nikad - dodaje.

Doris voli kuhati, ali kako njezin suprug odlično kuha, u većini slučajeva sve prepusti njemu, a na meniju su uglavnom mediteranski i dubrovački recepti.

- Najviše volim jesti dobru juhu, ribu, puno maslinova ulja i povrća, dobar komad kruha... Kada imam puno obaveza, ne brinem se o kuhanju jer se moj suprug Ivo uvijek pobrine da me kod kuće dočeka ručak.

Pitamo Doris voli li i njezin suprug dolaziti u kazalište.

- Naravno, jako me ohrabruje njegova prisutnost na predstavi. Isto tako, važno mi je čuti njegovo mišljenje, kao i dojmove.

Doris smatra da je ostvarila kontinuitet igranja na Dubrovačkim igrama prije svega zato što su njezin rad općenito u kazalištu tijekom godina prepoznali redatelji.

- Ansambl su od samog osnutka Igara činili glumci iz raznih kazališnih sredina, što je, osim ambijentalnosti, bila dodatna vrijednost za ostvarivanje velikih i zanimljivih festivalskih predstava. Mnogi dubrovački glumci ostavili su neizbrisiv trag, poput Milke Podrug Kokotović, Miše Martinovića, Tonka Lonze, Izeta Hajdarhodžića, Predraga Vušovića i brojnih drugih. Uz njih su jednako neizbrisiv trag ostavili glumci koji nisu Dubrovčani, a to su Pero Kvirgić, Neva Rošić, Božidar Boban, Vanja Drach, Mustafa Nadarević, Alma Prica, Goran Grgić... Nemoguće ih je svih nabrojiti i ispričavam se zbog toga. U tom smislu, dubrovački glumci nikad nisu bili privilegirani. Odluka o podjeli

uloga uvijek je u rukama redatelja - kaže Doris.

Tekstove za predstave najčešće ponavlja i usavršava kod kuće, a kako voli pješačiti, često i za dugih šetnji ponavlja dramske tekstove.

- Volim pješačiti, to mi dođe kao vrsta meditacije.

Zanima nas koje joj je maske najteže nositi i skinuti, ne samo u glumačkoj profesiji nego u životu općenito.

- To je vrlo kompleksno pitanje na koje nemam potpun odgovor jer se maske često nekako podmuklo i neopazice lijepe za nas i zaista su potrebni velika pažnja i kontinuiran rad na sebi kako biste ih otkrili i maknuli. Naravno, mnogo je lakše s maskama koje ponekad svjesno navučemo. Najčešće to radim da druge ne bih opterećivala svojim brigama, neraspoloženjem ili tugom. Socijalne maske koje se talože na nama odrastanjem, odgojem, društvenim normama puno su opasnije, naročito za nas koji se bavimo kazalištem, koji smo izabrali glumu kao poziv. Glumci nikada sebi ne bi smjeli dopustiti da igraju predodžbu nekog lica, a kamoli da pomoću maski grade predodžbu o sebi. Trudim se to stalno osvještavati i čistiti se od svega suvišnog, a svi ćemo se složiti da smo zatrpani suvišnostima sa svih strana - dodaje Doris.

A za nju je suvišno biti i na društvenim mrežama.

- Nemam nijedan profil na društvenim mrežama. Svjesna sam prednosti i koristi koje one donose, ali isto tako opasnosti i nedostataka. Zasad nemam nikakvu unutarnju potrebu komunicirati na taj način, kao ni biti putem društvenih mreža 'vidljiva'. Prisutnost na sceni više mi je nego dovoljna. Imam vrlo malo slobodnog vremena i jako mi je žao što se ni s najbližim prijateljima ponekad danima ne čujem i ne vidim, a kamoli još da vrijeme trošim na društvene mreže. Kruži fama da popularnost, prisutnost i lajkovi na društvenim mrežama dovode publiku. Moje iskustvo potvrđuje da to nije istina. Publiku dovode kvalitetna predstava ili film - objašnjava Doris.

Otkriva nam i da rijetko kada žudi za velikim životnim događanjima, zapravo ih se pomalo boji.

- Puno su mi draža sitna svakodnevna tkanja koja vezemo uglavnom sa svojim prijateljima, s obitelji i ljudima koji su nam dragi, čak i sa slučajnim prolaznicima. Dogodi se često da me zaustavi netko na ulici i kaže kako je bio na predstavi i da je oduševljen. To čovjek ponese sa sobom u srcu.

"Prisutnost na sceni i više mi je nego dovoljna. Imam vrlo malo slobodnog vremena i jako mi je žao što se ni s najbližim prijateljima ponekad danima ne čujem i ne vidim, a kamoli još da koristim društvene mreže", kaže glumica

**SUPRUGA VOLIM
 VIDJETI NA
 PREDSTAVAMA
 KOJE IGRAM,
 POSEBICE JER
 ONDA MOGU ČUTI
 NJEGOVO
 MIŠLJENJE**

A nakon što napuni baterije u svom gradu, u rujnu je u ZKM-u čekaju probe za premijernu predstavu 'Svjetlo pada' u režiji Janusza Kice, prema tekstu Simona Stephensona. Taj suvremeni engleski dramatičar vrlo je poznatog u svijetu, a u Hrvatskoj će prvi put njegovo djelo biti postavljeno na kazališnoj sceni. Premijera se očekuje početkom listopada. Veseli se novoj sezoni u ZKM-u, a očekuju je i jesenski nastavci izvedbe monodrame 'Majčina priča Šume Striborove' u dramatisaciji Zdenke Đerđ i produkciji Lutkarskog kazališta Za bregom, za koju je dobila, kao i mnogo puta dosad, pohvale i publike i kritike.